

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/76/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118208902
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Šaligová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:1118208902.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Šaligovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Renáty Pátrovičovej v spore žalobkyne: J. P.Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XX, XXX XX S., zastúpenej JUDr. Evou Hlaváčovou, advokátkou so sídlom Farská 12, 949 01 Nitra, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, IČO: 00 166 481, o náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 7C/11/2019-176 zo dňa 23.01.2020 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí zvyšku žaloby a vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 1.312,27 eura s príslušenstvom a vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej nárok na ich náhradu nepriznal. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zaplatenia náhrady škody titulom nákladov vynaložených na vypracovanie znaleckého posudku v sume 1.312,27 eura a nemajetkovej ujmy v sume 8.569,60 eura z dôvodu, že dňa XX.XX.XXXX bolo uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ, Úrad justičnej a kriminálnej polície v N., ČVS: ORP-778/OEK-NR-2008 vznesené obvinenie pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu podala sťažnosť, ktorá však bola uznesením Okresnej prokuratúry Nitra sp. zn. 3Pv/464/2008-16 zo dňa 02.12.2009 zamietnutá ako nedôvodná. Následne bola voči nej po vykonaní úkonov v trestnom konaní podaná obžaloba na Okresnom súde Nitra, ktorý ju rozsudkom sp. zn. 1T/63/2011 uznal za vinnú zo spáchania prečinu sprenevery. Rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 2To/12/2014-337 zo dňa 21.05.2014 však bola žalobkyňa spod obžaloby právoplatne oslobodená. Uznesenie o vznesení obvinenia sa teda pre účely nároku na náhradu škody stalo nezákonným rozhodnutím. Uviedol, že z hľadiska zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má zastavenie trestného stíhania (ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným) rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Súd preto posudzoval zodpovednosť žalovanej ako zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, za ktoré považoval uznesenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru Úradu justičnej a kriminálnej polície zo dňa XX.XX.XXXX ČVS: ORP-778/OEK-NR-2008, ktorým bolo voči žalobkyni vznesené obvinenie pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Súd dodal, že pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánov činných v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné

podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo, preto ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, predstavuje nezákonné rozhodnutie zasahujúce do základných práv jednotlivca, v tomto prípade žalobkyne.

2. Ďalej konštatoval, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ohľadne splnenia hmotnoprávných predpokladov zodpovednosti žalovanej podľa zákona č. 514/2003 Z.z., t. j. že došlo k nesprávnemu úradnému postupu, k vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom. Žalobkyňa napriek výzve súdu nešpecifikovala, aký a koho nesprávny úradný postup namieta, ktoré konkrétne rozhodnutie, ktorého konkrétneho orgánu považuje za nezákonné rozhodnutie, a tiež nešpecifikovala, z akého právneho titulu si svoj nárok uplatňuje. Aby mohol súd preskúmať nesprávnosť úradného postupu štátu, musí byť zo strany žalobkyne ako poškodenej aspoň tvrdené, v čom konkrétne namieta nesprávnosť postupu. Aj keď súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou zo strany žalobkyne, je potrebné, aby táto aspoň uviedla skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že jej nárok smeruje aj vo vzťahu k náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Žalobkyňou uvedený poukaz na to, že súd v trestnom konaní mal odmietnuť obžalobu a nepripustiť tak ďalšie trestné stíhanie, nemožno považovať za nesprávny úradný postup. Poukázal na povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť žalobcu v civilnom súdnom konaní. Žalobca je nielen povinný tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých svoj nárok odvodzuje a ktoré sú určené obsahom hmotnoprávnej normy, ale je zároveň povinný označiť a predložiť súdu dôkazy na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení. Za danej situácie súd nárok žalobkyne na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom nepovažoval za dôvodný, a preto sa zaoberal dôvodnosťou uplatneného nároku z hľadiska nezákonného rozhodnutia, ktorým bolo uznesenie o vznesení obvinenia, čím je daná aj príslušnosť Generálnej prokuratúry SR ako orgánu konajúceho za štát.

3. Námietku premlčania vznesenú žalovanou posúdil súd ako dôvodnú. Ustanovenie § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. upravuje premlčaciu dobu v trvaní troch rokov odo dňa, kedy sa poškodený dozvedel o škode, pričom ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. Oslobodzujúci rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 2To/12/2014-337 zo dňa 21.05.2014 nadobudol právoplatnosť dňa 21.05.2014, pričom žiadosť o predbežné prerokovanie podala žalobkyňa dňa 18.05.2017, teda v subjektívnej 3-ročnej premlčacej dobe. Posledným dňom premlčacej doby podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. bol deň 21.11.2017 (3 roky od 21.05.2014 = 21.05.2017 + 6 mesiacov (maximálna lehota na predbežné prerokovanie nároku)).

4. Keďže žalobkyňa podala žalobu na súd až dňa 21.05.2018, uplatnila si svoj nárok na súde po uplynutí premlčacej doby. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobkyne, že v tomto prípade je potrebné aplikovať ust. § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v časti prvej vety, ktorý hovorí o tom, že premlčacia doba začína plynúť, odkedy sa poškodený o škode dozvedel a reálne mohol dozvedieť, čo bolo rok od právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku, kedy došlo k ustáleniu zdravotného stavu žalobkyne. Argumentácia žalobkyne, že jej zdravotný stav bol ustálený až 21.05.2015 a od tohto dátumu treba posudzovať začatie plynutia premlčacej doby neobstojí, keďže premlčacia doba v tomto prípade začína plynúť od právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku, ktorý predstavuje skončenie trestného konania voči žalobkyňi. Premlčanie nároku na náhradu údajne vzniknutej škody na zdraví žalobkyne nie je viazané k okamihu ustálenia výšky škody, ale je viazané výlučne k okamihu právoplatného skončenia trestného stíhania poškodeného. Okrem toho žalobkyňa aj ku dňu 21.11.2017 disponovala znaleckým posudkom č. XX/XXXX zo dňa 30.03.2016 a aj doplnkom k ZP č. XX/XXXX zo dňa 03.11.2016. Ústav pre znaleckú činnosť vykonal psychologické vyšetrenie žalobkyne dňa 28.01.2016, psychiatrické dňa 03.02.2016 a posudok vyhotovil 30.03.2016, teda nič nebránilo žalobkyňi si uplatniť nárok na náhradu škody na súde.

5. Súd sa nestotožnil ani s právnou kvalifikáciou nároku žalobkyne ako nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, keďže podľa skutkových tvrdení uvádzaných žalobkyňou v konaní ide v prípade ňou uplatneného nároku o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú mala utrpieť v súvislosti s trestným konaním. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že žalobkyňa doložila do konania znalecký posudok č. X/XXXX, ktorý stanovil bodové hodnotenie 520 bodov pre položku 255 v zmysle zákona č. 437/2004 Z. z. Pokiaľ u žalobkyne - ako vyplýva zo záverov znaleckého posudku - došlo počas prebiehajúceho trestného konania k rozvoju trvalých psychických následkov, toto možno

považovať za zásah do práva na zdravie žalobkyne ako priamych dôsledkov prebiehajúceho trestného konania voči jej osobe, čo je potrebné zohľadniť v rámci posudzovania nároku poškodenej na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobkyňa sama uviedla, že trestné stíhanie negatívne ovplyvnilo jej zdravotný stav, rodinný, partnerský život, jej deti, pričom doteraz má problémy so spaním, vracajú sa jej nočné mory, je citlivá, plačlivá a nedôverčivá. Nárok žalobkyne uplatnený v konaní posúdil súd ako nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, pretože ak žalobkyňa v súvislosti s trestným konaním vedeným voči nej utrpela zhoršenie zdravotného stavu spojeného so zlým psychickým stavom, čo sa negatívne premietlo do jej rodinného, partnerského života a života jej detí, ide o negatívne následky v dôsledku vznesenia obvinenia a trestného stíhania v oblasti osobnej sféry žalobkyne, a to na jej zdravotnom stave ako aj v rodinnom a partnerskom živote. Všetky tieto okolnosti sú rozhodujúce z hľadiska posudzovania nároku poškodeného na náhradu nemajetkovej ujmy sporejnej v tomto prípade s nezákonným rozhodnutím, ktorým bolo vznesenie obvinenia zo dňa XX.XX.XXXX.

6. Rozhodnutie vo veci samej súd odôvodnil podľa čl. 1 ods. 1, čl. 46 Ústavy SR, § 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, 4, § 17 ods. 1, 2, 3, § 18 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že úspešnej žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania, pretože táto si trovy nežiadala priznať.

7. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá navrhla napadnutý rozsudok v zamietajúcej časti zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietala nesprávne právne posúdenie veci. Súd podľa nej nezobral do úvahy, že ňou uplatnený nárok pozostával z úhrady nákladov vynaložených na vypracovanie znaleckého posudku a z nemajetkovej ujmy. Nesúhlasila ani s názorom súdu o premlčaní uplatňovaného nároku. Súd nezobral do úvahy, že diagnóza, ktorou trpí, nebola ustálená dňom právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku, ale až po uplynutí jedného roka. Ak súd posúdil jej nárok ako nemajetkovú ujmu, nemohol konštatovať jeho premlčanie, pretože jej zdravotný stav bol ustálený najskôr 21.05.2015 a nie 21.05.2014. Trojročná premlčacia doba by potom uplynula 21.05.2018. Jej nárok preto nemôže byť premlčaný.

8. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť. Uviedla, že súd sa správne a dostatočne vysporiadal so začiatkom plynutia premlčacej doby, ktorá začína plynúť právoplatnosťou oslobodzujúceho rozsudku, čo bolo v danom prípade 21.05.2014. Okrem toho žalobkyňa disponovala znaleckým posudkom č. XX/XXXX zo dňa 30.03.2016 a doplnkom k ZP č. XX/XXXX zo dňa 03.11.2016 ku dňu uplynutia doby na podanie žaloby na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., t.j. k 21.11.2017. Tvrdenie žalobkyne, že súd neposudzoval jej nárok ako nárok na nemajetkovú ujmu, nemá opodstatnenie, pretože z odôvodnenia rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd sa nestotožnil s právnou kvalifikáciou ako nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia a považoval ho za nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú mala žalobkyňa utpieť v súvislosti s trestným konaním. Spôsob a rozsah náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím upravuje zákon č. 514/2003 Z. z. v ustanovení § 17, podľa ktorého sa náhrada nemajetkovej ujmy uhrádza len v tom prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Pokiaľ žalobkyňa žalovala náhradu nemajetkovej ujmy, jej výška sa neposudzuje podľa zákona č. 437/2004 z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, pretože tento sa netýka náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Z uvedeného dôvodu je nesprávne aj posúdenie momentu začatia plynutia premlčacej doby.

9. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec v napadnutej zamietajúcej časti bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 177 ods. 2 písm. c), § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci urobil záver, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Rozsudok v časti zastavenia konania v dôsledku absencie odvolania nadobudol právoplatnosť. Zároveň aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd po prejednaní veci konštatoval, že súd prvej inštancie vo veci rozhodol správne na podklade skutkového

stavu zisteného z vykonaných dôkazov a svoje rozhodnutie aj správne odôvodnil, a tak na dôvažok uvádza len nasledovné:

10. Podľa obsahu spisu si žalobkyňa podanou žalobou uplatňuje právo voči štátu na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá jej vznikla nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Medzi stranami nie je sporné, že žalobkyňa bola obžalovaná z trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, avšak spod obžaloby bola oslobodená rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 2To/12/2014-337 zo dňa 21.05.2014.

11. Je nepochybné, že trestné stíhanie, výkon väzby, príp. výkon uloženého trestu, ktoré boli realizované v rozpore so zákonom, sú vo všeobecnosti spôsobilé vyvolať okrem vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv poškodeného. Náhrada škody by preto mala predstavovať „spravodlivé zadosťučinenie“ a zahŕňať aj náhradu preukázateľnej (a tiež preukázanej) nemajetkovej ujmy spôsobenej poškodením dobrej povesti. Začatie trestného stíhania a následne vedené trestné stíhanie samo o sebe predstavuje vážny zásah do osobnostných práv jednotlivca, čo konštatoval aj Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 5MCdo 7/2010 zo dňa 23.02.2011. Už samotná existencia nezákonného rozhodnutia voči žalobkyni postačuje na to, aby bola zo strany štátu odškodnená aj vo sfére nemajetkovej ujmy. Pri posudzovaní spôsobu a rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch súd prvej inštancie správne vychádzal z ustanovenia § 17 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

12. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že zadosťučinenie v peňažnej forme je v zákone upravené ako spôsob subsidiárny, nastupujúci vtedy, ak dostačujúcim prostriedkom nápravy sa nejaví samotné konštatovanie porušenia práva, resp. ak nie je možné nemajetkovú ujmu uspokojiť inak (typické v trestnom konaní, a to vo forme zmiernenia ukladaného trestu). To znamená, že aj v prípade, ak je žalobou uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, je súd povinný v spore skúmať, či nie je postačujúce poskytnutie zadosťučinenia len vo forme konštatovania porušenia práva. Zákon neuvádza v súvislosti s určením vhodnej formy zadosťučinenia žiadne okolnosti, podľa ktorých sa zadosťučinenie určuje. Aj pri úvahe o forme zadosťučinenia je preto potrebné vychádzať predovšetkým z kritérií uvedených v § 17 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu. V citovanom ustanovení sú síce vymenované viaceré kritériá, ale ide o výpočet len demonštratívny. Vzhľadom na rozmanitosť jednotlivých prípadov treba túto normu považovať za normu s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá vyžaduje, aby súd vzhľadom na konkrétne okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil okolnosti významné pre určenie formy, resp. výšky zadosťučinenia.

13. V prípade nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným stíhaním, ktoré sa skončilo oslobodením spod obžaloby, je potrebné popri povahe a dĺžke trestného konania prihliadnuť najmä na závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, a na závažnosť následkov spôsobených trestným stíhaním v osobnostnej sfére poškodeného. Posúdenie okolností, za ktorých k ujme došlo, zahŕňa aj správanie sa samotného poškodeného. Pri úvahe o forme zadosťučinenia treba preto zohľadniť aj jeho konanie, ak ním k vzniku nemajetkovej ujmy prispel. Za okolnosť dôležitú pre stanovenie formy zadosťučinenia (výšky nemajetkovej ujmy) treba považovať aj zistenie, že poškodený sa dopustil skutku, za ktorý bol následne trestne stíhaný (dôsledkom nie je strata zodpovednosti štátu za ujmu, ktorá poškodenému trestným stíhaním vznikla). V tomto kontexte možno prihliadnuť aj na dôvody, pre ktoré k oslobodeniu spod obžaloby došlo. Nemožno vylúčiť, že tieto okolnosti budú dôležité aj z hľadiska závažnosti konkrétnej ujmy v osobnostnej sfére poškodeného (napr. morálnej sfére poškodeného). Súd musí preto vždy v každom jednotlivom prípade posudzovať závažnosť ujmy predovšetkým vo vzťahu k tým jednotlivým osobnostným sféram, ktoré poškodená osoba v žalobe uplatňuje.

14. V predmetnej veci prijal súd prvej inštancie záver, že uznesenie o vznesení obvinenia žalobkyni predstavuje nezákonné rozhodnutie zasahujúce do jej základných práv. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovanej sa však správne zaoberal najskôr námietkou premlčania, ktorú vyhodnotil ako dôvodnú, a preto konštatoval premlčanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy s poukazom na ustanovenie § 19 zákona č. 514/2003 Z. z. Nie je možné prisvedčiť žalobkyni, že premlčacia doba začína plynúť odo dňa ustálenia jej zdravotného stavu. V zmysle zákona č. 514/2003

Z. z. plynie premlčacia doba troch rokov odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode, avšak ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia rozhodnutia, pričom táto neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

15. Keďže oslobodzujúci rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 2To/12/2014-337 nadobudol právoplatnosť dňa 21.05.2014, uplynula premlčacia doba najneskôr dňa 21.11.2017, avšak žaloba bola podaná na súd až dňa 21.05.2018, teda po uplynutí premlčacej doby stanovenej zákonom č. 514/2003 Z. z. Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne posúdil nárok žalobkyne ako nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, avšak z dôvodu uplynutia premlčacej doby stanovenej zákonom na jej uplatnenie, považoval tento nárok za premlčaný, a preto žalobu zamietol.

16. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že súd nesprávne „zlúčil“ oba nároky, ktoré si žalobou uplatnila. S týmto tvrdením žalobkyne nie je možné súhlasiť, pretože od uplatňovania nároku na náhradu nákladov vynaložených na vypracovanie znaleckého posudku žalobkyňa v priebehu konania ustúpila a zobrala žalobu v tejto časti späť. Súd preto konanie v tejto časti zastavil a predmetom konania zostal len nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Z odôvodnenia súdu prvej inštancie tiež vôbec nevyplýva, že by nárok neposudzoval ako nemajetkovú ujmu, ako to žalobkyňa tvrdila v odvolaní. Práve naopak, tento nárok právne posúdil ako nemajetkovú ujmu, ktorú si žalobkyňa uplatnila v súvislosti s jej trestným stíhaním, pričom vo výsledku bola spod obžaloby oslobodená. Žalobkyňa totiž argumentovala zhoršením jej zdravotného stavu, pretože trestné stíhanie zanechalo stopy na jej psychike a výrazne jej zasiahlo do rodinného a spoločenského života. Na posúdenie nároku žalobkyne ako nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nemôže mať vplyv predloženie znaleckého posudku o sťažení spoločenského uplatnenia, pretože spôsob a rozsah náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím upravuje práve zákon č. 514/2003 Z. z. a nie zákon č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorý neupravuje náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci.

17. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia opísal rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal tiež priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery aj primerane vysvetlil. Z odôvodnenia rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd primerane vysvetlil, z akých úvah vychádzal pri závere o premlčaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, s čím sa aj odvolací súd stotožnil. Skutkové a právne závery odôvodnenia rozsudku nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a odôvodnenie rozsudku ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 220 ods. 2 CSP). Na základe toho odvolací súd napadnutý rozsudok v zamietajúcej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v podrobnostiach poukazuje na jeho odôvodnenie.

18. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, preto jej podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP patrí v celom rozsahu náhrada trov vynaložených v tomto štádiu konania. Keďže žalovanej pred odvolacím súdom žiadne trov konania nevznikli, odvolací súd jej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

19. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).